

جان ایران بر دوش عراق مهربان

شبهه:

۱۰۱

چرا مردم عراق، چنین تشییع باشکوهی را برای آیت‌الله خامنه‌ای برگزار کردند؟

و مرزهای خاکی تعریف می‌کردند، در این سیل عظیم ایمانی دیدند که حقیقت دین، از این تنگناها بسی فراتر است و آنان که حکمرانی دینی را به نهادهای خشک و مناسک قدرت فروکاسته بودند، دریافتند که کارآمدی حقیقی نظام دینی، در پیوند با دل‌های مردم و قربت با اولیای الهی معنا می‌یابد، نه در نمایش‌های زودگذر قدرت. تشییع آیت‌الله خامنه‌ای، بیش از هر مناظره سیاسی، اثبات کرد که محبوبیت راستین، تنها در گرو اخلاص و هماهنگی با حقیقت نورانی حسین (ع) است و هر قرآنی که اسلام را به ابزار بقای قدرت بدل کند، در برابر چنین صحنه‌ای، رسوایی ابدی خود را رقم خواهد زد. چه نیکو خوش داشتند عراقیان حرمت این مهمان کربلا را؛ مهمانی که خود را به خاندان وحی نزدیک ساخته بود و امروز در عرش اعلای الهی آرام خواهد گرفت، تا درس اخلاص و بی‌مرزی عشق الهی را برای همیشه در تاریخ به یادگار نهد.

بودند که شهید خامنه‌ای از آن‌ان نیز هست، چه آنکه خود را به نوری رسانده بود که فراسوی هر سرزمینی می‌درخشد و جغرافیا را در کام خود حل می‌کند.

این تشییع حماسی، سطحی تازه و معیاری نوین از همراهی آزادگان جهان با محور مقاومت را به ثبت رساند. میلیون‌ها نفری که در نجف و کربلا گرد آمده بودند، نه فقط نمایندگان یک ملت که صدای وجدان بیدار امت اسلامی بودند؛ مردمی که از ژرفای دل، با مظلومیت و استقامت همدلی کردند و نشان دادند که گفتمان حق، هرگز در قلمرویی خاص محصور نمی‌ماند و شعله آن، دل‌ها را از دورترین فاصله‌ها روشن می‌سازد.

و فراتر از همه، این وداع باشکوه، یکسره قرائت‌های نادرست و ناکارآمد از اسلام سیاسی و حکمرانی دینی را به حاشیه راند و نابود ساخت. آنان که اسلام سیاسی را در چهارچوب منافع ملی

الحسین (ع) هماهنگ ساخته بود. قربت با آن حقیقت ازلی، نه یک انتساب احساسی، بلکه هماهنگی وجودی با نوری است که تنها با خلوص عمل و استقامت در طریق، قابل نیل است. آیت‌الله خامنه‌ای با دهه‌ها مجاهدت و بی‌پیرایگی، خویشتن را به آن مقام نزدیک کرده بود و از این رو، هنگامی که پیکرشان را از نجف تا کربلا تشییع می‌کردند، مردم تنها یک رهبر سیاسی را بدرقه نمی‌گفتند؛ بلکه شیفته‌ای را که در مکتب حسین (ع) به قرب رسیده بود، تا حریم مولایش همراهی می‌نمودند.

در این میان، آگاهی و بصیرت مردم عراق با درخششی بی‌نظیر خود را نمایاند. آنان با درکی ژرف از حقیقت، دریافتند که این پیکر، از آن یک مرز و یک خاک خاص نیست چرا که وقتی انسانی به خدا پیوند می‌خورد، خداوند را مرزی نیست و بندگان صالح او نیز مرزهای ساختگی را در می‌نوردند. مردم عراق با این بصیرت، دریافته

آنچه در نجف و کربلا در تشییع پیکر مطهر آیت‌الله العظمی سید علی خامنه‌ای رخ داد، یک بدرقه‌ی زمینی نبود؛ تجلی عینی وعده الهی بود در آیه شریف «إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَنُ وُدًّا» (مریم: ۹۶). خدای رحمان برای بندگان مؤمن و صالح خود، محبتی در دل‌ها می‌نهد که با هیچ تدبیر سیاسی و هیچ کارزار رسانه‌ای به دست نمی‌آید. این وُد الهی بود که در شب ورود پیکر شهید به نجف، خیابان‌های منتهی به حرم امیرالمؤمنین را مملو از جمعیتی کرد که از استان‌های گوناگون عراق، خود را به این وداع رسانده بودند و تعطیلی عمومی عراق در آن روز، صرفاً اذعان بود به عظمتی که فراتر از تصمیم‌های اداری، خود را بر صحنه تحمیل کرده بود.

ریشه این محبوبیت شگفت‌انگیز، در اخلاصی نهادینه شده بود که تمامی ساحت‌های زندگی رهبر شهید را با حقیقت نوری ابا عبد الله

